Jordi Araus: «Els nens ja no tenen temps per jugar, només volen la maquineta»

Jordi Araus va transformar la botiga d'articles de plàstic del seu pare en un referent de l'Scalextric a Girona, fundant fins i tot l'escuderia SEUR-Araus, i ara comparteix la passió per les joguines amb la seva neta a les xarxes socials

---

La botiga es va començar a transformar, canviant, a poc a poc, les galledes i els guants de plàstic per cotxes de carreres, pistes, soldats de plom, indis i cavalls en miniatura, trens elèctrics i peces de construcció. Però sobretot, es va especialitzar en Scalextric, primer incorporant les «capses més senzilles» perquè «era una joguina molt cara i volíem que pogués arribar a tothom». L'afició per l'Scalextric va calar tant, que uns anys més tard va fundar l'escuderia SEUR-Araus, juntament amb un grup d'aficionats que feien passar les hores a la botiga comprant recanvis i meravellant-se de les novetats de la marca, amb la que van participar en campionats arreu de l'Estat.Entre tantes caixes de joguines, també va trobar l'amor. Es va casar amb Rosa Llompart, germana del fundador de la cadena de supermercats Novavenda, amb qui va tenir la «immensa sort» de compartir la vida i la passió per les joguines. I és que mentre ell agafava les regnes del negoci del seu pare (Juguetes Araus), ja jubilat, obrien una segona botiga de joguines just al davant: El Tarlà. «Tots dos veníem joguines, però no ens fèiem pas la competència», somriu. Ell, però, en veure que Girona s'eixamplava, va decidir traslladar l'establiment al carrer Migdia. «Era el futur, els edificis eren cases baixes, el tren encara passava per Emili Grahit i al darrere hi havia les casernes militars, però de mica en mica allò es va anar omplint de vida i ja fa 48 anys que som aquí». De fet, celebra, «som la botiga més antiga del carrer».Aquí va especialitzar-se en articles «de hobby», omplint les prestatgeries de cotxes teledirigits, vaixells per muntar, soldats de plom i l'univers Scalextric. Uns anys més tard, encara va obrir un quart negoci. I és que nou comerciants van unir-se per muntar les galeries Via 9 al carrer Joan Maragall, on es podien trobar des de pastissos de Can Faure a discos de Casa Coll, passant per fragàncies de la perfumeria Gamell, calçat de la sabateria Baró i, per descomptat, joguines Araus, amb la jove Lídia Araus -la seva filla- darrere el taulell.Aquella va ser «l'època daurada del comerç a Girona». Jordi Araus gaudia com «un nen» muntant els aparadors i, fins i tot, tenien una furgoneta amb la que repartien les comandes a casa dels clients. Quan més feina tenien, indubtablement, era per Reis: «Al Tarlà hi havia sis persones despatxant i al carrer Migdia podíem arribar a ser-ne quatre», recorda amb nostàlgia.Ara, però, tot ha canviat. «L'Scalextric ja gairebé no es ven perquè la gent té pisos petits i no sap on posar-lo, i tampoc ja no hi ha ningú que vulgui col·leccionar soldats de plom o entretenir-se a muntar vaixells de fusta», lamenta. «Els nens ja no tenen temps per jugar, només volen la maquineta», subratlla, referint-se al telèfon mòbil. Abans, a més, els clients sempre tornaven perquè «necessitaven pneumàtics nous, una recta o un pot de pintura pel vaixell i hi acabaves establint una relació d'amistat, però ara, en canvi, no hi ha continuïtat, compren i se'n van per on han vingut», relata. Això, «si no compren per internet al millor postor».Entre tot això, Jordi Araus encara tenia temps i esma per dedicar-se a la seva altra gran passió, la natació. Va ensenyar a nedar a «mig Girona» a la piscina de la Devesa (fins i tot va posar un anunci al diari que deia: 'Aprenda a nadar'), en un moment -els anys seixanta i setanta- en què «ningú n'ensenyava». Sobretot a nens, dones, persones grans i alumnes del Seminari. Vist l'èxit que tenien les sessions, va decidir muntar un gimnàs «de gimnàstica sueca» al carrer Bernat Boades (el gimnàs Araus), el «primer de Girona que, a més, tenia sauna»: «De set a nou del matí entrenava a senyors que treballaven al banc i, de sis a vuit del vespre, a nens; la resta del dia me'l passava despatxant a la botiga». Diuen que el temps no perdona, però Jordi Araus, amb 83 anys, encara es planta cada dia a les nou del matí a la piscina del GEiEG de Sant Ponç i neda mil metres (té tres rècords de Catalunya de natació en relleus en la

categoria de 80 a 85 anys). El seu carisma, encara intacte, també l'ha fet l'ànima de qualsevol festa. I és que lloc on el conviden, lloc on es vesteix de Julio Iglesias, Lola Flores o Sergio Dalma (ja ha interpretat més de 35 personatges) per amenitzar la vetllada. «Faig playback, això sí», avança.Del gimnàs i d'aquelles quatre botigues ja només queda la del carrer Migdia, que des de fa més de 20 anys porta la seva filla Lídia. Ell, però, hi passa cada tarda, «cap a les sis», a «saludar»: «M'assec en un tamboret i veig la gent passar, de tant en tant algú em demana: una joguina per la meva filla, que té dos anys?; però és clar, jo no sé què recomanar-li, si l'únic que tenia eren joguines per a nens i jubilats», assegura. Com que no pot lluitar contra les maquinetes, ha decidit unir-s'hi: des de fa poques setmanes, es posa davant de la càmera i grava vídeos amb la seva neta, que després pengen a Instagram i TikTok, on fan 'unboxings' i comenten les novetats que els arriben a la botiga: «Hi he dedicat tota la vida i, quan et jubiles, trobes a faltar el caliu de la gent, és una manera de continuar estant a prop, per molt diferents que siguin les joguines».

Font del document: https://www.diaridegirona.cat/girona/2025/11/28/jordi-araus-els-nens-ja-124186113.html